

Diplomová práce kolegyně Gabriely Kůstové představuje nesmírně bytostnou snahu „chopit“ se fenoménu hudby z filosofického hlediska, a to nejen v pohledu diachronním, ale i synchronním. Na práci je nutno vyzdvihnout intenci proniknout tímto jedinečným fenoménem nejen z hlediska filosofického, ale autorka nachází i významné paralely ve světě moderní fyziky. Práce je tak pojata jako fenomenologická habitualita celkovostního charakteru, což se vyskytuje v diplomových pracích jen velmi zřídka. Z tohoto hlediska hodnotím předloženou práci jako velmi pozitivní počín

Autorka analyzuje nejprve filosofii Pythagorovu, nachází zde paralely matematické, jež se vztahují k hudbě jako ontický i ontologický statut. Poměry mezi tóny jsou poměry mezi celými čísly, z toho se vyvozuje harmonie nezjevná (harmonia aphanes), jež drží kosmos (řád světa) pohromadě. Poukaz k Apollónovi a Dionýsovi dokresluje jen význam hudby jako výrazu pozdější platónské a aristotelské teorie, v níž se hudba pojí se spravedlností, s uměřeností, a proto i s moudrostí a statečností. Tyto čtyři vlastnosti příslušejí k tomu, kdo je v polis nejlepší, a kdo musí vládnout, ať chce či nechce. Právě v procesu výchovy k těmto čtyřem vlastnostem (aretai) je hudba tou nejdůležitější výchovnou a vzdělávací součástí. Klasické – uměřené Řecko bylo tvořeno uměřenými jednotlivci (Kalokagathie) a v konstituování těchto ideálů správné míry je hudba tím nejlepším prostředkem, afikuje tělo i duši právě v této areté – v míře. Co by bylo lepším prostředkem než přesný tón. Ne náhodou přechází autorka od Apollóna, Dionýsia k Herakleitovi. Zde je harmonie to, co nese naprosto vše. Autorka zde nachází vrchol ve filosofickém vhledu do podstaty hudby. Ostatní partie v předložené práci dokreslují tuto základní intenci, a to jak v popisu Platónova, tak i Aristotelova vztahu k hudbě. Velmi zajímavý je autorčin poukaz k podobnosti teorie strun moderních teoretických fyziků s pythagorovskou teorií v tom, že vše vydává tóny, a tím se ustavuje vždy znovu a znovu harmonie aphanes. Husserlovská fenomenologická analýza času je opět poukazem k sepětí mezi částmi a celkem v harmonické jednotě. Autorka zdolala velmi obtížnou filosofickou cestu při studiu tohoto problému, velmi dobře pochopila celkovou intenci fenoménu hudby a dokázala ji propojit i se současnými výsledky bádání v teoretické fyzice, jež se až překvapivě podobají tomu, co již známe z předsokratovského filosofování, proto jí navrhuji hodnocení: **výborně**

Do rozpravy navrhuji kolegyni tuto otázku: Jaký vztah k hudbě má Friedrich Nietzsche?

V Praze dne 16.4. 20006

doc. PhDr. Anna Hogenová, CSc.